

Palestina

Suplement informatiu pels dos
anys de genocidi a Gaza

5.000 exemplars

Es continuarà dient Palestina

Israel ha intentat criminalitzar la resistència,
però avui són moltes les que veuen que
Palestina viu sota un règim colonial

Dues imatges del barri de Rimal a Gaza abans i després del genocidi.

"Es deia Palestina i es continua dient Palestina" Mahmud Darwish, poeta palestí.

Deia Maha Nasar membre d'Al-Shabaka i professora associada de l'Escola d'Estudis d'Orient Mitjà i Nord d'Àfrica de la Universitat d'Arizona, que la idea d'una Palestina lliure del riu al mar "representa per als palestins els seus vincles personals, els seus drets nacionals i la seva visió futura per a Palestina. Es basa a dir no al pla de partició

colonial que nega als palestins els vincles amb la seva pàtria".

Palestina mai va ser "una terra sense poble per a un poble sense terra" com sempre ha defensat el sionisme. En el segle XIX, abans de l'arribada dels primers colons jueus, la terra de Palestina ja es coneixia com a Palestina i es calcula que l'habitaven mig milió de persones. Un poble que era conegut com a "àrabs de Palestina". La

majoria de les persones que l'habitaven eren de religió musulmana, encara que les minories cristiana i jueva també eren significatives. Palestina sempre va ser una terra vinculada a la cultura i la política àrab i sempre va ser una terra habitada i pròspera.

Per a establir l'Estat jueu a Palestina va ser necessari desplegar un procés de colonització d'assentaments. Les persones ►

► habitants de Palestina es van convertir en un obstacle que calia superar a través la deshumanització que comporta tot procés colonial, l'extermini i el desplaçament de la seva població. Aquesta és la lògica que explica per què el moviment sionista va dur a terme els primers actes de neteja ètnica durant els anys vint del segle XX i perquè els grups paramilitars com Haganà, Irgun i la banda de Stern la van continuar a partir de 1946. Des de llavors, la neteja ètnica ha continuat ininterrompudament. Els actes de genocidi que van començar el 7 d'octubre són una etapa més d'aquest procés d'extermini iniciat pel moviment sionista i continuat per l'Estat d'Israel. Sens dubte la més violenta i terrible de totes.

A partir de 1917 la política colonial britànica va afavorir la creació d'"una llar nacional per al poble jueu", com es desprèn de la Declaració de Balfour, que més tard va impulsar la Societat de Nacions, la precursora de les Nacions Unides (ONU). La suposada "legitimitat" d'Israel a existir va quedar segellada amb l'aprovació de la resolució 181 sobre el del Pla de Partició de l'Assemblea General de l'ONU el 29 de novembre de 1947. Aquesta va donar pas el 15 de maig de 1948 a la creació de l'Estat d'Israel, l'inici de la Nakba, la catàstrofe palestina, i la continuació de la neteja ètnica.

Des de 1948 la colonització d'Israel de la terra palestina ha generat vuit milions de persones refugiades repartides pel món en tres generacions que tenen prohibit tornar a les seves terres. Aquesta representa quasi una quarta part significada de la població refugiada i la

més antiga del món. Bona part de les persones que viuen a la Franja Gaza són refugiades de la Nakba.

El poble palestí mai va ser consultat en la decisió presa per l'ONU aquell 29 de novembre de 1947 que va suposar la creació d'Israel. Sempre es va mostrar en contra i va tractar d'impedir que la seva terra fos lliurada a colons estrangers com a resultat dels acords diplomàtics de les potències occidentals. L'aprovació del Pla de Partició va ser imposada després de l'acord al qual van arribar diversos països entre els quals es trobaven els Estats Units i la Unió

Les narratives creen realitats. Israel ha tractat de difondre, a través d'una maquinària de propaganda molt poderosa, una història al servei dels seus interessos, ha criminalitzat i qualificat de terrorisme les activitats de resistència de la societat civil palestina i d'antisemita tota afirmació que comportés una crítica a Israel.

No obstant això, la narrativa està cada vegada més del costat de Palestina. Avui dia ja són poques les veus que no consideren que Palestina està sota un règim d'ocupació i apartheid, que el sionisme és una forma de racisme i que la societat civil té dret a exercir el boicot a Israel per acabar amb totes les complicitats que sustenten el règim. Les mobilitzacions

En el passat, Palestina mai va ser "una terra sense poble per a un poble sense terra", com sempre ha defensat el sionisme

Soviètica,

—malgrat ser potències enfrontades— i la Gran Bretanya que estava totalment en contra de la idea d'un estat àrab palestí a la regió. Estats Units, que llavors ja era prosionista, va fer el treball brut de pressió a altres potències per obligar-les a votar a favor de la creació d'un estat jueu. Tots els països àrabs van votar en contra. La decisió presa per l'Assemblea General de l'ONU negava el dret de Palestina i del seu poble a l'autodeterminació.

populars arreu del món estan modificant el relat i Israel està més aïllat que mai.

En l'actual context, situar la pau com l'objectiu final és sembrar la confusió perquè és considerar Palestina i Israel com a part d'un conflicte en el qual tots dos són culpables. Com argumenta Yara Hawari, codirectora de l'organització

Dues imatges del centre de la ciutat de Gaza abans i després del genocidi.

zació Al-Shabaka, “la narrativa de la pau crea un fals paral·lelisme entre l’opressió estructural dels ocupants israelians i la resistència del poble palestí”.

Aplicar la justícia per a Palestina no és tornar a la situació anterior al 7 d’octubre, és aplicar amb contundència el dret internacional i acabar amb el règim colonial israelià. La lluita del poble palestí és una lluita legítima de descolonització i alliberament de la terra palestina des del riu Jordà a la mar Mediterrània. Aquest ha d’incloure el dret al retorn de totes les persones refugiades palestines, l’alliberament de les més de 10.000 persones preses, el desmantellament

Aplicar la justícia per a Palestina no és tornar a la situació anterior al 7 d’octubre, és acabar amb el règim colonial israelià

del mur de l’apartheid, la reparació, la restitució i la fi de totes les opressions amb què Israel sotmet a la població palestina i que els responsables dels crims comesos durant tants anys rendixin comptes davant la justícia internacional.

Aquesta terra, el dia que sigui alliberada es continuarà dient Palestina. ●

Gaza, un infern sobre la terra

La destrucció que ha imposat Israel ha fet de la Franja l'escenari de major devastació des de la Segona Guerra Mundial

Lluís Cases

Al camp de refugiats d'Al-Shate, a la ciutat de Gaza, un home circula amb bicicleta enmig de la destrucció. | MSF

“**U**n malson interminable”, així és com Mahmoud, un home palestí en la seva quarantena, descriu els darrers dos anys d'ofensiva d'Israel sobre Gaza, un infern sobre la terra que ni ell hagués imaginat abans del 7 d'octubre de 2023. Ho explica en una conversa telefònica des de Gaza Ciutat, quan encara no ha començat l'ofensiva terrestre d'Israel, refugiat en una habi-

tació rellogada d'un dels pocs edificis que segueix dempeus entre els centrals barris de Rimal i Sabra. A l'àrea, moltes altres famílies desplaçades i sense llar dormen a peu de carrer, cobertes entre teles o en tendes que s'estenen per la via pública. “La zona és irreconeixible, està gairebé tot destruït”, lamenta Mahmoud, parlant des d'un espai reduït a on conviu amb la seva dona i un fill petit.

A l'inici de la guerra, els bombardejos d'Israel van destruir el ta-

xi de Mahmoud, el seu únic mitjà de vida. Abans del 7 d'octubre, coneixia tots els viaranys d'una ciutat que ja mai més serà el mateix lloc on va créixer. Ara, l'antiga vitalitat de barris com Rimal –en el passat marcat pel dinamisme comercial, oficines, restaurants o cafès atapeïts– ha deixat pas a la runa. Mahmoud ho comenta a la nit, quan té més senyal per trucar, però també quan els bombardejos s'intensifiquen. “Dormim sempre amb por”, diu en una ►

► trucada entretallada. De fons, se sent el zumzeig dels drons que sobrevolen, i les explosions a pocs centenars de metres de distància.

En el conjunt de Gaza, el 92% d'habitatges –uns 436.000 domicilis– està totalment o parcialment destruït. El 78% d'estructures també han estat danyades o destrossades, així com el 88% d'establiments comercials o industrials. Des d'un inici, Israel ha atacat sistemàticament els hospitals, provocant el col·lapse del seu sistema sanitari. La infraestructura civil, clau en un enclavament greument afectat per ofensives prèvies, ha quedat reduïda al no-res. Les forces israelianes també han bombardejat ambulàncies i a personal encarregat d'atendre o rescatar la població. Segons l'ONU, en dos anys han matat 1.722 persones treballadores sanitàries, i 139 membres de les forces de rescat civil. Els periodistes també han estat directament atacats: almenys 252 dels reporters palestins han estat assassinats. Tot plegat, segons coincideixen cada cop més experts, analistes i organismes de tota mena, forma part d'un genocidi en què Israel esborra del mapa Gaza, un indret amb una història mil·lenària.

“He perdut el compte de quantes cases he fet explotar”, deia ja en els primers mesos de la guerra un reservista israelià que va ser mobilitzat com a soldat de combat entre 2023 i 2024 a Gaza. Ell mateix va formar part d'una unitat avançada en la invasió de la ciutat de Khan Younis, al sud de la Franja. “Entrem en zones ja bombardejades, busquem que no hi quedin milicians

o explosius, i intentem trobar túnels”, explicava a finals de 2023. En condició d'anonimat fora de Gaza i des-

Amb el pretext d'acabar amb Hamas, Israel ha atacat escoles, campaments, centres mèdics, mesquites o esglésies

mar-
c a t d e
l'exèrcit de fa
temps, aquest reser-
vista considera que el pla
del govern de Benjamin Netanyahu
i els seus socis d'ultradreta és clar:
“Volen aplanar Gaza i deixar-la en
mans dels colons”, sentència.

Ara, Khan Younis –com la major part de les ciutats de la Franja– està quasi arrasada, i ningú hauria dit que fa només dos anys era la segona ciutat més gran de Gaza amb uns 400.000 habitants. Un dels seus residents, Rami, era treballador d'una ONG amb una seixantena d'anys història, i va treballar gran part de la seva vida per alçar una casa que ara està ensorrada. Com molts altres centenars de milers de persones palestines, actualment està desplaçat a l'àrea costanera d'Al-Mawasi. Aquesta zona, designada com àrea humanitària, ha estat també constantment atacada per Israel. Argumentant que Hamas s'amaga i usa la població civil com a escut humà, l'exèrcit no posa mai límits als seus atacs, molt sovint contra les mateixes tendes dels desplaçats.

“ A
vegades
Israel bom-
bardeja més les zo-
nes humanitàries que
no pas altres àrees. Hi ha
atacs a tot arreu, fins i tot a cinc
o deu metres de distància. No saps
mai quan t'arribarà el torn”, expli-
ca Rami.

De fet, Gaza és l'escenari de ma-
jor devastació mai vist des de la
Segona Guerra Mundial, comenta
Mkhaimar Abusada, analista gazià
desplaçat a Egipte i fins fa dos anys
professor de ciències polítiques de
la Universitat d'Al-Azhar, un dels
molts centres universitaris de la
Franja destruïts per Israel. Segons
recalca, tot va encaminat “a res-
taurar els assentaments israelians
a Gaza”, i a culminar una colonit-
zació que David Ben-Gurion no va
poder materialitzar el 1948.

Israel ha superat totes les bar-
reres amb el pretext d'acabar amb
Hamas: ha atacat escoles, campa-
ments, centres mèdics, mesquites
o esglésies amb població despla-
çada que es resguardava a l'interi-
or. Després de 730 dies de guerra,
més de 66.000 persones han estat
assassinades, i els ferits superen
els 168.300. Entre els morts, gaire-
bé dos terços són infants, dones
i ancians. Els menors assassinats
són més de 18.400, i uns 21.000
infants han patit algun tipus de
discapacitat. ►

Algunes persones es mouen per la part
destruïda de la ciutat de Gaza. | UNRWA

► El setge medieval que Israel ha imposat, limitant o restringint per complet l'accés de menjar, aigua, subministraments mèdics o combustible ha portat als 2,1 milions d'habitants actuals de la Franja a una crisi humanitària extrema i una fam inèdita. D'acord amb l'ONU, la majoria de població de Gaza enfronta una crisi nutricional o els pitjors nivells d'inseguretat alimentària aguda, situant-se entre la Fase 5 (Catàstrofe) o 4 (Emergència). Segons ha denunciat aquest any el mateix secretari general de Nacions Unides, António Guterres, Israel usa la fam "com arma de guerra".

"La situació és dramàtica. No tenim gairebé menjar ni accés a l'aigua. Estem afamats i hem arribat als nostres límits", explicava Rami aquest estiu. En la mateixa línia s'expressava Mahmoud, a Gaza Ciutat. Segons relata, ha passat dies sencers sense menjar, o bé ingerint la poca quantitat de pa que tenia, reservant gran part pel seu fill de deu anys.

En plena carestia, mentre s'intensifica l'escassetat, el preu dels aliments està a nivells exorbitants. Com a últim recurs, molta gent beu aigua amb sal per fer passar la gana, diu Mahmoud. Sovint, aquest gazià expressa que prefereix morir abans que seguir en l'espiral d'agonia actual. Ell encara és viu, però ha perdut quasi tots els seus parents. A finals de 2023, un bombardeig va destruir l'edifici on es refugiaven més de seixanta membres de la seva família. Allà van morir el seu pare i la seva mare, germans, nebots, tiets i cosins. Aquesta, però, no és una massacre aïllada, sinó la tònica habitual: Hi ha almenys 2.700 famílies totalment exterminades, segons les autoritats de Gaza. Moltes –com la família de Mahmoud– continuen sepultades sota la runa. ●

El 92 %

**dels habitatges de Gaza,
—uns 436.000 domicilis—
estan total o parcialment
destruïts.**

1.722

**treballadores sanitàries han
estat assassinades.**

Cues per recollir menjar durant el moment més crític de la crisi alimentària.
| UNRWA

18.400

menors han estat
assassinats.

2.700

famílies han estat
exterminades.

252

reporters i reporteres
palestines han estat
assassinades.

Una dona assassinada cada hora

La violència reproductiva s'ha convertit en una arma que Israel utilitza de forma sistemàtica per acabar amb el poble palestí

Núria Roma Font

Dones supervivents dels atacs israelians caminen pels carrers de la ciutat destruïda de Gaza. | ONU

A Gaza han estat assassinades 28.000 dones i nenes. Aquesta és la xifra que denunciava Naciones Unidas (ONU) el maig de 2025. Segons l'organització, entre març i abril del mateix any, 36 bombardejos documentats van causar la mort només de dones i infants. Per la seva banda, l'ONG Euro-Med Human Rights Monitor alertava al maig que l'exèrcit israelià havia assassinat una mitjana de 21 dones al dia, gairebé una per hora, sense comptar les que moren per la fam, la falta d'atenció mèdica o les condicions de vida imposades pel bloqueig israelià.

No és només un balanç tràgic, sinó que mostra una estratè-

gia deliberada que converteix els cossos de les dones en objectiu de guerra.

Violència reproductiva: una estratègia de destrucció sistemàtica

Segons l'ONU, la violència reproductiva inclou qualsevol forma d'abús, coerció, discriminació, explotació o violència que compromet l'autonomia reproductiva d'una persona. A Gaza, això es manifesta en la gestió de la menstruació sense condicions higièniques, en embarassos en contexts d'emergència, en parts sense assistència mèdica, postparts insalubres, atacs a hospitals i la destrucció de clíniques de salut sexual i reproductiva. Són atacs directes a

la capacitat de les dones de decidir, cuidar i sostenir la vida.

El març del 2025, la Comissió Internacional Independent d'Investigació sobre el Territori Palestí Ocupat va assenyalar que els atacs contra centres de salut sexual i reproductiva havien afectat més de 540.000 dones i nenes en edat reproductiva, privant-les d'un accés mínim a cures mèdiques essencials.

A Gaza hi havia unes 700.000 dones i nenes en edat de menstruar a principis d'estiu. Per cobrir les seves necessitats bàsiques d'higiene menstrual es necessiten més de 10 milions de compreses al mes. Tot i això, es calcula que només hi ha una quarta part d'aquesta quantitat. A això cal sumar-hi ►

► la manca crònica d'aigua, les males condicions higièniques i els desplaçaments forçats constants que sovint deixen les dones sense accés a banys, privacitat ni atenció sanitària.

A causa d'aquesta situació, ja als inicis del genocidi, *Al Jazeera* informava que algunes dones havien optat per prendre pastilles per endarrerir el període i així evitar les dificultats derivades de no poder-lo gestionar amb seguretat. Aquesta pràctica, però, malgrat que pot alleujar temporalment la situació, pot tenir efectes secundaris importants si es fa en condicions extremes.

Evitar els naixements com a estratègia de guerra

La violència que pateixen les dones també es reflecteix en els centres de salut sexual i reproductiva. El desembre de 2023, l'Al-Basma IVF Center, la clínica de fertilitat més gran de Gaza, va ser bombardejada. L'atac israelià va colpejar directament el laboratori d'embriologia, destruint completament tots els embrions i el material biològic que s'hi conservaven. Aquest atac va suposar no només la destrucció física del centre, sinó també l'anul·lació de l'esperança de moltes parelles de formar una família.

A això s'hi afegeixen els múltiples atacs contra hospitals de maternitat, com els registrats a l'Hospital Al-Awda, al nord de Gaza, el novembre de 2023, i el gener i el maig de 2024. La manca de subministraments i els bombardejos reiterats han dificultat greument l'atenció a dones embarassades i nounats.

Per a la Comissió Internacional Independent,

aquests atacs contra la salut reproductiva no són danys col·laterals: formen part d'una estratègia genocida planificada per interrompre la continuïtat de la vida palestina atacant directament la capacitat de reproduir i de cuidar.

Impacte sobre les dones i els nadons: parts en condicions inhumanes

La violència sistemàtica exercida per part d'Israel ha minat completament les condicions per a un embaràs, un part i un postpart segurs. El gener de 2025, Al Mezan Center for Human Rights denunciava que les dones embarassades i lactants pateixen situacions crítiques que posen en risc les seves vides a causa de la manca total d'atenció prenatal, assistència al part i cures obstètriques. No hi ha generadors, equips mèdics i personal sanitari, i les dones han de donar a llum en condicions antihigièniques i inhumanes.

Són moltes les que han hagut de parir en tendes improvisades o en espais no mèdics, sense les condicions mínimes d'higiene. Moltes han relatat experiències traumàtiques, com cesàries sense anestèsia, per

manca d'aquest fàrmac. En els casos de dones que han aconseguit donar a llum en un hospital, el col·lapse de les instal·lacions ha provocat que fossin donades d'alta poques hores després del part, sense cap mena de seguiment mèdic.

Human Rights Watch ha denunciat que les ordres d'evacuació israelianes, constants i sovint contradictòries, han fet gairebé impossible establir xarxes d'assistència o seguiment per a embarassades i nadons. L'organització també ha alertat sobre la malnutrició neonatal i les enormes dificultats per l'alimentació materna condicionada per l'estrès posttraumàtic, el trauma derivat de parir en condicions inhumanes, la manca d'aigua i alimentació adequada, i la falta de privacitat derivada del desplaçament forçat. Tot plegat compromet greument la salut i el desenvolupament dels nadons, molts dels quals neixen amb baix pes, sense accés segur a alimentació ni cures pediàtriques bàsiques.

Dret internacional: de la protecció a la perpetració de crims

La destrucció dels centres mèdics i les agressions sistemàtiques contra dones embarassades i mares lactants no només constitueix greus violacions de drets humans, sinó que,

Són moltes dones les que han hagut de parir en tendes improvisades i algunes relaten experiències traumàtiques, com cesàries sense anestèsia

Una dona camina amb el seu nadó pel carrer Rashid, a la part oest de la ciutat de Gaza. | UNRWA

d'acord amb el dret internacional, poden constituir crims de guerra, crims contra la humanitat i crims que s'emmarquen dins d'un genocidi.

El dret internacional humanitari reconeix una protecció especial a les dones embarassades i a les mares, sobretot a les lactants. Alhora, prohibeix expressament els atacs contra hospitals civils, però la veritat és que l'exèrcit d'Israel ha bombardejat de manera reiterada aquestes infraestructures.

Aquestes vulneracions no responen a episodis puntuals, sinó que formen part d'una política sistemàtica de violència contra

les dones com a part de la població palestina. A més, la violència reproductiva no s'esgota en els actes físics: té també un impacte psicològic profund, que pot afectar les generacions futures.

Destruir el futur a través del cos de les dones

Les dones palestines han estat històricament l'objectiu de la violència. Des de la Nakba del 1948 fins al genocidi actual. Les mutilacions de dones embarassades, a la massacre de Dayr Yassin, o les samarretes de soldats israelians a l'operació Plom Fos el 2009, amb el lema "Un tret, dos morts", en són exemple.

També ho són les afirmacions d'Ariel Sharon –que anys més tard seria primer ministre– recollides per alguns testimonis, en una entrevista amb el general Ouze Merham el 1956: "Les dones i els nens palestins són més perillosos que els homes, perquè la seva existència significa que les generacions continuaran, mentre que els homes causen danys limitats".

Tot això posa en evidència la necessitat urgent de reconèixer i perseguir la violència reproductiva com a crim internacional, i de garantir una protecció efectiva de les dones palestines per salvaguardar la continuïtat i el futur d'un poble sencer. ●

Yara Hawari

“Palestina és el
camp de batalla on
s'està lluitant contra
un nou ordre
mundial d'extrema
dreta”

Text: **Albert Alexandre**
Fotografia: **Victor Serri**

Yara Hawari és codirectora d'Al-Shabaka, una organització d'anàlisi i recerca palestina d'abast internacional. A més, és doctora en política al Pròxim Orient per la Universitat d'Exeter (Regne Unit) i col·labora com a experta en mitjans de comunicació com 'The Guardian' o 'Al Jazeera'

Per què quan ens referim al que està passant a Gaza o Cisjordània hem de parlar de genocidi i d'apartheid?

Tant un com l'altra són termes legals. Han estat consagrats en el dret internacional. L'apartheid és una estructura de dominació i el concepte prové de la paraula afrikaans que significa separació. Quan ens referim a un sistema d'aquesta mena, però, no té per què assemblar-se al règim de Sud-àfrica. El terme ha estat utilitzat per definir formes i estructures de poder diferents, no obstant això, es pot resumir com la dominació d'un grup de població sobre un altre. Pel que fa al genocidi es refereix a l'aniquilació o a l'intent d'aniquilació d'un grup humà. Parlem de la violència i de la destrucció massiva, no només de la vida humana, sinó també d'una societat. Per tant, es poden incloure aquí els intents per destruir la cultura d'un poble, el seu espai urbà... El genocidi té facetes i fases diferents. En el cas de Gaza, el genocidi ha estat confirmat per moltes institucions internacionals, organitzacions de drets

humans, i encara més important, per part del mateix poble palestí a Gaza, que està experimentant-lo.

Afirmes que els genocidis tenen diferents fases. En quina diries que es troba Gaza?

Crec que aquest és l'últim impuls del règim israelià que sap que s'està quedant sense temps per completar el genocidi. El que estem veient ara és una escalada massiva de bombardejos. Ara estem presenciament una de les pitjors fases del genocidi: la fam massiva.

Quina diries que és la principal raó per la qual la comunitat internacional no està actuant per aturar-lo?

El genocidi és rendible, el colonialisme és rendible. Vivim en un món on el capitalisme sempre es fa pas de la forma que sigui. Seria, per tant, massa costós imposar sancions a Israel, no només en termes financers, sinó també en termes polítics. Crec que al capital europeu li interessa donar suport al règim israelià. Malgrat això, amb el genocidi es fa difícil que Occident,

almenys en l'àmbit retòric, continuï al costat d'Israel. Això parla molt dels sistemes polítics. El fet que la majoria de la gent del món doni suport a la lluita palestina per l'alliberament i això no es reflecteix en la política governamental ens mostra l'enorme bretxa que hi ha entre la política de les masses i la política governamental.

Quina és la situació a Gaza?

Ara hi ha un bombardeig continu. Tota la Franja s'enfronta a la fam. La majoria de la gent només menja alguna cosa petita al dia, si és que menja. Hi ha persones que estan dies sense menjar i dies sense aigua. I els més afectats són els infants perquè els seus cossos tenen més dificultats per fer front a les dificultats de la fam. A Gaza el 50 % de la població són infants. La població de la Franja ha estat despullada de tot i és empesa cap a uns espais territorials cada vegada més petits. Gaza ja era una de les zones més densament poblada del món i ara només hi ha petites àrees en les quals viu la gent i a les quals no arriba gairebé ►

► ajuda humanitària. Hem vist que en els punts de distribució on es diu als palestins que vagin, els soldats israelians han disparat a persones que anaven a recollir ajuda.

Com creus que acabarà aquesta massacre?

La primera possibilitat és que el genocidi tingui èxit i els israelians aconseguixin netejar ètnicament Gaza de tots els palestins que hi viuen. En aquest escenari o bé maten tothom o bé empenyen tothom fora del territori. L'altra possibilitat és que la reconstrucció de Gaza es faci sota l'ocupació de l'exèrcit israelià. Essencialment, Gaza és i seria com un camp de concentració molt gran, on no hi ha cap mena de futur. Llavors la tercera possibilitat és que els atacs s'aturin, que el bloqueig acabi i que Israel pagui factura pel genocidi que ha perpetrat. Per desgràcia, crec que això és poc probable. El més plausible és el segon escenari.

I quin és l'escenari desitjable?

Per descomptat, el millor escenari és que el bombardeig s'aturi, que el bloqueig acabi i que Israel sigui declarat responsable del genocidi. En un món ideal el poble palestí hauria de rebre reparacions pels setanta anys de colonització. Tothom que conec rebria reparacions, no només per la terra que ens ha estat robada. No només pels objectes materials que hem perdut, sinó també per les generacions que han patit el trauma. Però ja sabem que la gent encara no ha rebut reparacions per l'esclavitud ni per la colonització europea

No ets massa optimista...

Crec que ara estem en un punt extremadament crític, però no només en la història de la lluita palestina, sinó també en termes de política i d'ordre mundial. El període històric que vivim és un moment de transformació molt aterridor, perquè a mesura que el vell ordre s'enfonsa i cau, i neix un nou ordre mundial per reemplaçar-lo, augmenta la possibilitat que el feixisme s'estengui, no només als

E s t a t s

Què vols dir quan assenya-les que Gaza és un laboratori armamentístic?

Se sap que les armes que s'han utilitzat a la Franja són les armes més avançades tecnològicament del món.

Els israelians fan servir

“L'escenari futur més probable és que la reconstrucció de Gaza es faci sota l'ocupació de l'exèrcit israelià. Seria com un camp de concentració molt gran”

G a z a com un aparador per vendre la seva indústria militar a altres països. Hi ha soldats asseguts en una habitació llunyana com si estiguessin jugant a un joc d'ordinador, assassinant persones amb drons, per exemple. Els metges estrangers que han sortit de Gaza diuen que la majoria dels infants que tracten tenen ferides de bala al cap o al pit, com si fossin víctimes d'un videojoc. Així que és crucial entendre que el que estem veient a Gaza és semblant als futurs distòpics que veiem a la ficció. Com una sèrie o una pel·lícula on s'engabia la gent en una presó a l'aire lliure, els llancen trossos de menjar i després tots han de lluitar perquè estan morint de fam. Aquest és el futur que esperem a tothom, i per això cal preguntar-nos si volem que el nostre futur s'assembli a Gaza o volem que s'assembli a alguna altra cosa. ●

Units, sinó a la resta del planeta.

Malgrat això, penso que també hi ha una possibilitat –sobretot perquè hem vist que la majoria de la gent d'arreu defensa la causa palestina– de crear un món diferent. Palestina és realment el camp de batalla on s'està lluitant contra aquest nou ordre mundial d'extrema dreta. El genocidi a Gaza és només un exemple del futur que ha de venir. Els palestins sempre han dit que Palestina és un laboratori tan armamentístic, com per veure fins a quin punt es pot ignorar el dret internacional.

Qui s'està lucrants del genocidi?

El sistema colonial i d'apartheid, i l'ocupació militar d'Israel es manté gràcies a empreses transnacionals que en treuen benefici

Alys Samson Estapé

(NOVACT)

Maite Ramos Plaza

(SUDS)

Acció de protesta davant del Carrefour de les Rambles de Barcelona. | Júlia Molins

El genocidi contra el poble palestí, que entra ja en el seu tercer any de massacres constants a la Franja de Gaza, no és només fruit de la impunitat política d'Israel i els seus aliats. Té també una arrel estructural: és un genocidi econòmicament lucratiu. Tal com assenyalava l'informe de la Relatora Especial de Nacions Unides, Francesca Albanese, titulat "De l'economia d'ocupació a l'economia de genocidi", el sistema d'apartheid, colonial i d'ocupació militar d'Israel es manté, en part, gràcies a un entramat global d'empreses transnacionals que en treuen benefici i contribueixen a la continuïtat dels crims.

Albanese descriu l'economia israeliana de les últimes dècades com una "economia d'ocupació". Es basa en l'explotació sistemàtica de terres, aigua i altres recursos pales-

tins, en imposar la dependència econòmica i en un control militar i social que converteix el territori ocupat en un laboratori d'armes i tecnologies de vigilància que després Israel exporta amb el segell "provat en combat". Des d'octubre de 2023, aquesta dinàmica ha fet un salt qualitatiu per fer de l'economia israeliana, una "economia de genocidi": empreses de construcció, fabricants d'armes, fons d'inversió i gegants tecnològics es beneficien directament de la devastació irreparable a la Franja de Gaza. Les complicitats no són derivades només de participar directament en l'ocupació, sinó que s'estenen a l'economia israeliana.

L'economia global del genocidi

Israel no comet aquest genocidi sol. Ho fa amb el suport d'estats, institucions i corporacions.

Empreses internacionals i israelianes s'estan lucrant de les massacres i de l'opressió a la Franja de Gaza, a Cisjordània i a tota Palestina. Els exemples que esmenta Albanese són nombrosos: Lockheed Martin i Leonardo, fabricants de components dels avions de combat F-35; Caterpillar, proveïdora d'excavadores que enderroquen habitatges palestins; Google, Amazon i Microsoft, subministradores de tecnologia al sistema de seguretat israelià; o Airbnb i Booking, comercialitzadores d'allotjaments en colònies il·legals. Aquests són només alguns casos significatius que il·lustren com funciona aquesta estructura còmplice amb el genocidi.

L'origen transnacional d'aquest teixit empresarial explica també la complicitat internacional dels estats davant el genocidi: quan els grans interessos privats es lucren amb ►

► cada massacre, els governs protegeixen els beneficis en lloc de fer complir el dret internacional.

L'informe d'Albanese reforça el que organitzacions palestines com Al-Haq, Palestinian Center for Human Rights o Who Profits han documentat durant anys: els beneficis econòmics derivats de la devastació de la població palestina situen empreses i inversors no només com a còmplices, sinó com a responsables directes de crims internacionals.

Casos propers

Existeixen moltes més empreses que es beneficien de l'opressió israeliana contra el poble palestí, algunes són properes com Ametller Origen, que ven dàtils d'Israel o eDreams, que té activitats en assentaments israelians il·legals.

També hi ha casos com el d'ICL al Bages. Israel Chemicals Ltd. operant a Catalunya mentre sosté vincles amb l'exèrcit d'Israel i contamina el territori. Després de campanyes de la societat civil, està perdent suports institucionals i socials –com la ruptura amb la UVic, UManresa o el

Teatre Kursaal–, però la seva presència demostra fins a quin punt l'economia catalana està connectada al genocidi. A més, aquesta empresa ha rebut suport de la Generalitat de Catalunya nombroses vegades.

Una despesa pública còmplice

Les administracions públiques són gestores de grans fons públics: a través de contractes, subvencions i convenis estableixen relacions sovint milionàries amb empreses transnacionals. Com a part de les estructures estatals, les administracions han de respondre davant legislacions internacionals, com la Convenció sobre la Prevenció del Genocidi.

En els últims mesos s'han produït certs avenços fruit del treball persistent de la societat civil pel que fa a la responsabilitat de les administracions. La instrucció aprovada per l'Ajuntament de Barcelona, que prohibeix contractar empreses que operin en territori ocupat palestí, així com el tancament de l'oficina d'Acció a Tel-Aviv de la Generalitat de Catalunya, responen a demandes que la Coalició Prou Complicitat amb Israel fa anys que planteja. Aquestes mesures recorden que

operar en

territori ocupat constitueix una violació del dret internacional i que cap empresa que ho faci hauria de poder optar a contractes públics.

Per un Centre Català d'Empresa i Drets Humans

El que assenyala l'informe d'Albanese és clar: no existeixen mecanismes efectius de control sobre les empreses, perquè el dret internacional està profundament erosionat pels interessos corporatius. Amb tot, mentre a Europa es retallen les ja dèbils legislacions en matèria de deguda diligència empresarial, la societat civil catalana fa anys que proposa una eina innovadora: el Centre Català d'Empresa i Drets Humans. Aquest organisme –actualment en tràmit d'aprovació al Parlament– vol garantir que tota empresa que opera a Catalunya compleixi els drets humans, tant al territori català com a l'exterior. No es tracta només de Palestina, sinó de posar fre a l'abús empresarial arreu del món.

Així, el Centre Català d'Empresa i Drets Humans busca exigir responsabilitats a empreses i administracions, construir un marc jurídic que assegurí el control corporatiu i impedir que ni un sol euro acabi en mans d'empreses que es lucrin amb l'ocupació i el genocidi.

El boicot com a eina

Davant d'aquesta situació, la societat civil té una eina històrica i efectiva: el boicot. Les campanyes de pressió internacional ja han aconseguit que empreses com Puma o Ben & Jerry's abandonin inversions vinculades a l'ocupació d'Israel i són cada vegada menys empreses

Google, Amazon i Microsoft, subministren tecnologia a Israel i Airbnb i Booking comercialitzen allotjaments en colònies il·legals

Acció de protesta davant de la seu de Google a Londres. | **No Tech for Apartheid**

les que estan disposades a arriscar la seva imatge i els seus beneficis associant-se a un règim d'apartheid, colonial i genocida.

Tot i això, encara hi ha companyies de consum quotidià que tenen implicació directa en l'opressió contra el poble palestí: Carrefour, Zara, Coca-Cola, Airbnb i Booking tenen negocis al territo-

ri ocupat, per exemple. El boicot afecta la seva imatge i les seves vendes perquè visibilitza la seva complicitat amb l'Estat d'Israel. Alhora, el boicot les posa davant d'una dicotomia: beneficis immediats o reputació a llarg termini? Israel és conscient de l'eficàcia d'aquestes campanyes i inverteix milions per desacreditar-les. ●

La solidaritat no s'atura

Els crits de suport a Palestina i els reclams de justícia per al seu poble s'escolten a carrers, places, universitats o hospitals

Txus Blanco (SUDS)

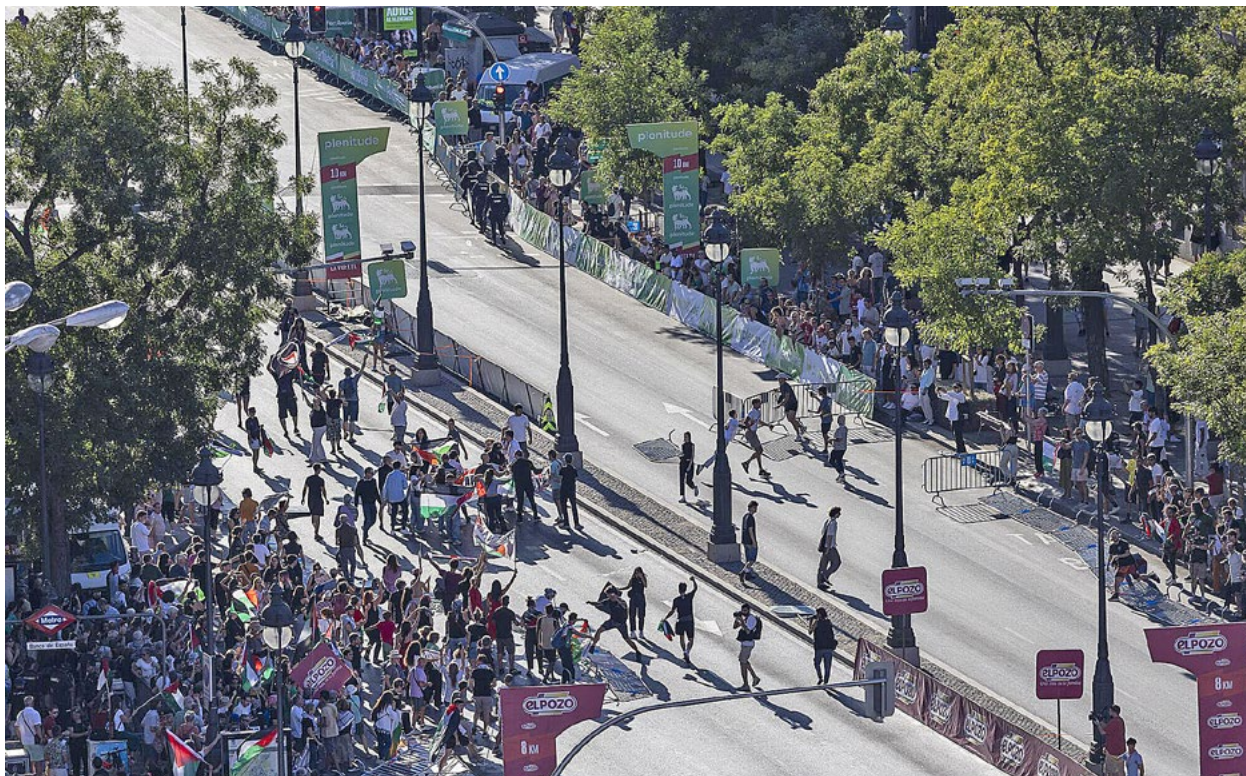
La massiva manifestació de Barcelona el novembre de 2023. | **Victor Serri**

El genocidi de Palestina no va començar el 7 d'octubre de 2023, però probablement estem assistint a l'etapa més terrible i devastadora. La indignació ha deslligat una ona de solidaritat internacional d'una magnitud que era difícil de preveure fa tan sols uns anys. Els esforços per criminalitzar, deslegitimar i silenciar la solidaritat amb Palestina duts a terme per Israel, els Estats Units i alguns països d'Europa no han servit per evitar que milions de persones d'arreu del món surtin al carrer. Les accions de protesta són una contribució molt valuosa per a canviar les consciències. Els crits de suport a Palestina i els reclams de justícia per al seu poble s'escolten als carrers, les places, universitats, hospitals, els centres de treball, els ports de les grans ciutats i, sobretot, enfront dels parlaments i les seues institucions dels governs. És en aquests indrets on més ressonen els cànctics que demanen la ruptura de relacions, l'embargament d'armes i la fi de totes les complicitats internacionals que sostenen el règim colonial, d'ocupació i d'apartheid, i el genocida d'Israel. Palestina s'ha convertit en el pilar central en la lluita global per la justícia. Dos anys de genocidi a Gaza i un augment significatiu de la repressió en el conjunt de la Palestina històrica han posat de manifest

—per si quedava algun dubte— de les profundes limitacions de l'ordre internacional posterior a la Segona Guerra Mundial i la hipocresia i el racisme amb què operen les democràcies liberals occidentals. Són molts els països que a més de consentir la violència contra la població palestina, hi estan donant suport públic, i la permeten amb la venda d'armes. La majoria dels governs s'han situat del costat d'Israel, però els moviments socials i les persones ho han fet, sempre ha estat així, al costat del poble palestí.

Davant la terrible situació de mort i destrucció que avui viu Gaza, podríem caure en el descoratjament, no obstant això, els fets demostren, que encara que de manera més lenta del que seria absolutament necessari, la mobilització popular té un paper rellevant per a canviar les voluntats i les polítiques.

L'alliberament de Palestina en el context actual obliga als col·lectius en contra del genocidi perpetrat per l'Estat d'Israel a reorientar des de quin paradigma s'ha d'organitzar la solidaritat i la resistència, i on s'ha de posar el límit dels seus objectius. No es tracta, en cap cas, de tornar a les condicions d'abans del 7 d'octubre sinó d'abordar la lluita per a la descolonització de Palestina com una etapa en el procés de descolonització del dret internacional que generi un nou ordre mundial.●

Entrada dels manifestants per bloquejar la Volta a Espanya, a Madrid | **David F. Sabadell**

Una activista de Palestine Action protesta davant del Tribunal Suprem anglès contra la decisió de declarar el grup com a organització terrorista | **Palestine Action**

Algunes embarcacions de la Global Sumud Flotilla sortint del port de Barcelona l'agost passat | **Víctor Serri**

Durant els dos anys de genocidi, la població ha estat sortint al carrer. Manifestació el novembre de 2023. | **Víctor Serri**

Quan defensar drets és assenyalat com a delicte

Israel persegueix i criminalitza les organitzacions del teixit associatiu palestí que qüestionen les narratives dominants

L'oficina de la Union of Palestinian Women's Committees després d'una batuda de l'exèrcit israelià l'any 2022.

A Cisjordània, l'Estat d'Israel persegueix i criminalitza a organitzacions de la societat civil palestina com a estratègia per afavorir el seu propòsit: l'expulsió de les persones palestines i l'annexió del Territori Palestí Ocupat.

L'octubre de 2021, el Ministeri de Defensa israelià va emetre una ordre militar en què acusava sis organitzacions palestines (Al-Haq, Addameer, Defense for Children International-Palestine (DCI), Bisan center, Union of Agricultural Work Committees (UAWC) i la Union of Palestinian Women's Committees (UPWC)), d'afiliar-se al Front Popular per l'Alliberament de Palestina. En conseqüència, les va designar com a "terroristes". L'ordre militar és coneguda com la de les 6+1, ja que l'assenyalament inclou l'organització Health Work Committees (HWC).

Davant d'aquestes acusacions, l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides pels Drets Humans i altres organitzacions internacionals van condemnar la

designació d'Israel considerant-la una deslegitimació del treball en matèria de drets humans.

Així i tot, l'agost de 2022, l'exèrcit israelià va irrompre en les oficines d'algunes d'aquestes entitats per imposar ordres militars de tancament i per confiscar equips de treball. Des de llavors, ha amenaçat i empresonat algunes de les seves treballadores.

Les estratègies de l'Estat d'Israel per asfixiar la població palestina no són noves, però s'han intensificat des del 7 d'octubre de 2023. Així, més enllà del genocidi que està cometent a Gaza –l'exemple més brutal del seu pla–, a Cisjordània el seu propòsit també es fa palès. La combinació de les estratègies polítiques, legals, administratives i militars utilitzades es tradueix principalment en l'expansió d'assentaments, les demolicions d'habitatges palestins, les restriccions i control del moviment, la violència dels colons i la seva impunitat, i la fragmentació del territori palestí. A banda d'això, Israel també fa servir estratègies que no són tan visibles

per deixar la població palestina desproveïda de recursos i serveis bàsics. Una d'elles és precisament la reducció de l'espai d'acció de la societat civil que defensa els drets de la població palestina.

Aquestes accions no són aïllades, ja que Israel es dirigeix a organitzacions que sostenen la vida i lluiten per la defensa del poble palestí. De fet, moltes treballen en la recerca i la incidència pels drets humans, al mateix temps que tracten temàtiques que afecten les persones preses, la infància, l'agricultura, les dones o la salut de la població. Més enllà de l'agreujament de les condicions de vida dels col·lectius més vulnerables, la persecució i criminalització d'aquestes organitzacions socials és una pràctica utilitzada per neutralitzar la seva capacitat operativa, desarticular el teixit associatiu i afeblir la resistència del poble palestí. Només així s'entén que Israel apunti amb més duresa a les organitzacions feministes, d'arrel popular, d'esquerres i antiimperialistes, que qüestionen les narratives dominants. ●

Publicació editada per:

La Directa SCCL
directa.cat
directa@directa.cat
935 27 09 82 / 661 493 117

Suds
suds.cat
info@suds.cat
931 17 25 42

Novact
novact.org
media@novact.org
93 551 47 14

Mundubat

Fundació Mundubat
mundubat.org
mundubat@mundubat.org
944 16 23 25

COORDINACIÓ TÈCNICA: Míriam Blázquez
COORDINACIÓ I EDICIÓ DE CONTINGUTS: Albert Alexandre
COORDINACIÓ DE FOTOGRAFIA: Victor Serri
COORDINACIÓ D'ART: Pau Fabregat
CORRECCIÓ: Aisha Seck

Amb el suport de:

**Agència Catalana
de Cooperació
al Desenvolupament**

**Generalitat
de Catalunya**

**Ajuntament de
Barcelona**

Els contingut d'aquesta publicació és responsabilitat exclusiva de SUDS i La Directa SCCL i no reflecteix necessàriament l'opinió de l'ACCD, ni de l'Ajuntament de Barcelona.